

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم ویر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Literary-Cultural

ادبی - فرهنگی

نعمت الله مختارزاده

شهر اسن - المان

نور و نار

نغمه سرا ، ساز کن ، آمده فصل بهار
بال و پری برگشا ، سیر به افلاک کن
زنده کن روح ما ، زمزمه مطریان
مخمل سیز چمن ، فرش قدم هر طرف
لاله ز داغ دلش ، پیاله ها پُر ز می
بنفشه و ارغوان ، یاسمن و نسترن
طوطی و طاوس و بط ، به هر طرف در خرام
ز بلبل و عندلیب ، لحن ملیحی شنو
طیبب معنای ما ، گزرفته دستش ، قلم
چاره درد جهان ، تحسری راه حق
دارو و درمان فقط ، وحدت اهل جهان
هندو و گبر و یهود ، مسلم و ترسا و غیر
عقل و خرد ، علم و دین ، جمله کنند آشتی
سیلی بر صورتت ، دوست ، و یا دشمنی

مرغ دل آزاد کن ، از قفس روزگار
جام طرب را ستان ، ز دست زیبا نگار
بانی و با تار و چنگ ، طبل و رباب و ستار
سیتاده چون پاسدار ، درخت بید و چنار
نسیم صبح وصال ، به هر طرف در گذار
شگوفه ها وا شده ، چو چشم مست و خمار
صلصل و قمری و سار ، زمزمه بر شاخسار
عاشق و معشوقه ها ، جمله شده بیقرار
نسخه ای کرده رقم ، بر مرض روزگار
تا که حقیقت شود ، بر همگان آشکار
یک بشر و یک وطن ، بنده پروردگار
خویش و اقارب شوند ، در همه شهر و دیار
پیر و جوان ، مرد و زن ، یک هدف و یک شعار
گر به یمین میزند ، گو یکی هم بر پيسار

زخمِ زندِ گرِ عدو ، بر جگرت بار بار لیک تو بر زخمِ شان ، دارو و مرهم گذار
خاطرِ موری مکن ، رنجِ که تا عاقبت پاک و مقدس شوی ، در دو جهان رستگار
قاتلِ خود عفو کن ، سیف و سنانش بیوس تا که نصیبت شود ، نورِ خداوندگار
زهر دهد گر کسی، شهد و شکر عرضه کن نیست به کون و مکان ، بهتر ازین افتخار

سِرِّ لقا شد عیان ، رمزِ بقا شد بیان

مژده وصلِ نگار « نعمت » ازین نور و نار